

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

XXIII. évfolyam, 11. szám

Ára : 1 lej

2022. NOVEMBER

Éberén várakozni, készülni az Úr jövetelére!

A mi Istenünk néha még kényelmetlen is lehet -legalábbis annak tűnhet-, főleg akkor, ha ragaszkodunk mindennapi életünk rossz szokásaihoz és Isten nélküli rendjéhez. Így Isten adventi üzenete komoly bosszúságot jelenthet azoknak, akik eddig megelégedtek azzal, hogy advent folyamán andalító és érzelgős népszokásokkal emlékezzenek meg a betlehemi járszol Jézusáról, akit aztán úgy agyonbabusgattak, hogy életükben sohasem juthatott többé szóhoz. Az adventi szent idő éppen ebből az álomból igyekszik felverni bennünket. Felrázza képzeletünk világát, amelyről azt gondoltuk, hogy egészen rendben van, mert úgy gondoljuk, megtettük, amit egyébként mindenki. Ettünk, ittunk, nősültünk; dolgoztunk a mezőn és malomban, a gyárban és az irodában, otthon és a konyhában, még az államnak és az egyháznak is megadtuk, ami jár, elláttuk családjainkat és gyermekeinket! Nem loptunk, nem csaltunk és nem gyilkoltunk! Igen ám, csakhogy Isten - így halljuk ezt az evangéliumban - mindezekkel még nincs megelégedve. Ugyanígy éltek a vízőzön előtti emberek is, és mégis elsodorta őket az ár. Isten olyan éberséget és készenlétet kíván, amely révén az előbbieknél kiválóbb és maradandóbb tettekre vagyunk képesek. Isten célba veszi az önmagunk által gyártott biztonságot, és életünk céltalan vergődéseit pusztulásba sodró alvásnak tekinti. Túl kevés lenne az Úr Jézus figyelmeztető szavait: **"Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok"** csak a halálra vonatkoztatni. Isten nemcsak halálunk pillanatában közeledik felénk, hanem most és életünk minden órájában.

Adventben karácsonyra készülünk, arra a napra, amelyen Isten emberként világra született. Ezért, ha most halljuk: éberén várakozzatok Istenre, és legyetek készen fogadására, akkor ez azt jelzi, hogy Isten természetes és emberi alakban közeledik felénk. Az élesszemű ember ezt megtapasztalja: a természet csodáiban, az élet szépségeiben és örömeiben. Ez az isteni felhívás olyan rendkívüli érzékek kifejtésére irányul, amelyekkel

Ferenczy Hanna November

Ne higgyetek a fénynek,
a langyos déli szélnek,
ne higgyetek, ti fák!
Aludjatok el halkan,
a párálló avarban
félignyílt ibolyák.
Rügyek, csak vissza, vissza!
az ég akármily tiszta,
most játszik álnokul.
Hiába zöld a pázsit,
Már a november jár itt,
S mire bealkonyul -
Köd gyűjt vámot a tájról,
s a tétovázó fákról
- mint szédült, vak szeszély -
leszaggat minden éket,
és szédül minden szépet
a novemberi éj.

képesek vagyunk a felénk közeledő Istent mindenekelőtt embertársainkban felfedezni: a felénk közeledő szegényekben, a látogatásunkat váró betegekben, a segítségünkre szoruló nyomorgókban, a magányosokban. Isten ma nálunk kopogtat, és nevünkön szólít. Hozzánk jön, ha tárt szívvel fogadjuk, ha nemcsak az emberi teljesítményekben bízunk, hanem az üdvösséget Isten embereitől is várjuk, azoktól, akik éberén várakoznak Urukra. Isten ereje megváltoztathatja és átalakíthatja a Föld színét: Szent Pál apostol rég figyelmeztette a rómaiakat, hogy sok idejük már nincs: **"Itt az óra, hogy fölébredjünk álmunkból: üdvösségünk közelebb van, mint amikor hinni kezdtünk! Vessük hát le a sötétség tetteit, és öltük fel a világosság fegyvereit!"** (Róm 13,11-12). Ez tulajdonképpen

folytatás a 4. oldalon

RÓLUNK ÍRTÁK, 52 ÉVVEL EZELŐTT...

Több millió köbméter föld csúszik Lövétén

A veszély csökkentésére a hatóságok megtették a szükséges intézkedéseket

Utoljára 1913-ban csúszott meg Lövétén a föld. A völgy felé igyekvő hatalmas földmennyiség akkor néhány házat rongált meg, feldúlta a főutat, de hamarosan megállt. Újra termővé fogták a földet, új utat vágtak, újra házakat építettek az aljába, ötvenhét éve nem mozdult meg a föld ott. Egészen a múlt vasárnapig.

Délután három-négy óra között tompa robajok töltötték meg a Kis Homoród völgyét. Többezer tonna súlyú szikla omlott le a falu határában, ugyanott, ahol 1913-ban, alig két kilométerre a házaktól. A nagy esőzések következtében a föld mélyébe jutott vízmennyiség mintegy "megkente" a talajt, s a domboldal felső felén ránehezedő roppant súly közel hetven hektár területet indított csúszásnak.

Méteres-félméteres repedések, gyüremlések. A magasfeszültség oszlopai közel kerültek egymáshoz, vezetékjei majdnem a földet horzsolják. Az ide érkezett szakemberek, geológusok állandóan a műszerek felé hajolnak, bemérik a különböző helyeken felállított jelzőkarókat, kiszámítják a csúszás sebességét, előrehaladását. A hatalmas zöld lavina (hisz vetések, kaszálók voltak s vannak itt) az első két nap több métert mozdult előre, kedd estétől mintha lassult volna (nem esett az eső), harminc centit haladt tizenöt óra alatt. Helyenként újabb repedések, gyüremlések keletkeznek, különösen a csúszás alsó fele (körülbelül egy kilométer szélességben) mozgékonyabb. Itt vannak a házak, az egyetlen út, amelyen Szentkeresztbánya felől megközelíthető Lövete, valamint a Kis Homoród pataka. A földcsuszamlás összedőléssel fenyeget

több házat, és gátat emelhet a Kis Homoród bővizű folyásának.

A hatóságok megtették a megfelelő intézkedéseket, hogy emberéletben ne eshessék kár, hogy a veszélyeztetett anyagi javakat megmentsék. Ötvenhat házból kiköltöztek a lakók, több ház cserepeit leszedték, hogyha később sürgős bontásra kerülne sor, gyorsabban haladjanak. A község biztonságosabb részein a kiköltözötteknek új házhelyeket mértek már, ahol hamarosan megkezdik az új otthon felépítését. Megtörténtek az előkészületek arra is, hogyha a patak medre elzáródik, gyorsan elvezethessék a vizet. Állandó vigyázás, éjjeli őrség, szakemberek állnak készen minden eshetőségre.

Járjuk a csúszó határt, a repedések búzatáblákat vágunk ketté, kaszálókat dagasztottak agyagos tengerré. Bővizű források tűnnek el.

Arrébb egy kisebb táblán burgonya rugaszkodik a napsütésben, átvészelve az esőzéseket, még nem sejtí a mélyben rejlő veszedelmet. Több helyen kaszálnak, mentik a menthetőt. Alul negyven-hetven méter mélységben sóhegy húzódik, azon csúszik az agyag, mondják itt is, ott is. Az öregebbje az ötvenhét évvel ezelőtti csuszamlásra emlékezik, "nem volt ilyen csúnya" - mondogatják.

A tegnapi telefonjelentés szűkszavú: tíz-tizennégy millió köbméter föld mozgása még mindig tart.

Bálint András

Forrás: Hargita, 1970. június 20. (3. évfolyam, 142. szám) 1. oldal

Bevetési eszközökre pályáztak - nyertek

A Lövetei Önkéntes Tűzoltó Egyesület újabb sikeres pályázatot nyert meg. A Hargita Megye Tanácsához leadott pályázat 7000,00 lej támogatásban részesült. Ez az összeg a bevételekhez szükséges tömlők vásárlására, beszerzésére volt felhasználva. A pályázathoz szükséges önrészt (778,00 lej) Lövete Község Önkormányzata biztosította.

Köszönjük a Hargita Megyei Tanácsnak és Lövete Önkormányzatának az újabb támogatást, aminek a segítségével az önkéntes tűzoltók hatékonyabban, biztonságosabban tudnak beavatkozni katasztrófák esetén.

Györgylőrincz Ernő

Udvarhelyszék Népviseletben

Többnapos rendezvénysorozatban gondolkodnak

2022. november 11-én egynapos tanácskozást szervezett a lövétei Zöld Erdély Egyesület által működtetett Népiskolában a Nemzetstratégiai Kutatóintézet (NSKI). Az esemény apropóját Mihály János történész alapötlete szolgáltatta, az az elképzelés, amely alapján az elmúlt évtizedben létrejöttek a Homoród mentén és a Sóvidéken a népviseleti találkozók. Ezt a folyamatot lenne jó tovább gondolni és fejleszteni.

Nagyjából tíz évvel ezelőtt fogalmazta meg a Lövétén élő ötletgazda - még a Hargita Megyei Hagyományőrzési Forrásközpont munkatársaként - ezeknek a találkozónak a programját. Első évben Hargita Megye Tanácsa, a továbbiakban pedig az NSKI szervezésében és anyagi támogatásával valósult meg a rendezvények sora, előbb a két Homoród mentén, aztán a Sóvidéken is. Tavalyelőtt a koronavírus-járvány, idén az orosz-ukrán konfliktus miatti forráselvonások következtében torpantak meg a jelentős tömegeket megmozgató és komoly értékeket felvonultató rendezvények.

Szász Jenő, az NSKI elnöke - újragondolva, továbbfejlesztve az alapkonceptiót - most Udvarhelyszék egész területére kiterjesztené az ilyen találkozókat, amelyek beágyazhatók akár egy-egy többnapos, az egész régiót megmozgató események sorozatába. Ezzel a megfontolással hívták meg erre az alkalomra a megyei tanács tisztségviselőit - Bíró Barna Botond megyei alelnök és Sinka Arnold megyei tanácsos -, az érintett községek polgármestereit és a kulturális intézmények munkatársait, a civileket, valamint a sajtómunkásokat.

Az újragondolás egy hosszabb folyamat

Úgy tűnik, hogy a felek kellőképpen nyitottak a "módszertan" kidolgozására, a közös munkára, amelyhez igénybe vehetnek helyi és magyarországi forrásokat, bevonhatnak itt élő támogatókat, hagyományőröket, kézműveseket, és együttműködhetnek majd az Udvarhelyszéken jelen lévő történelmi egyházak lelkészeivel is. Lesznek még ilyen egyeztetések.

Az NSKI elnöke mellett Mihály János ötletgazda elmondta a továbbiakban, hogy nagyon bízik a folytatásban, hiszen önismeretünk, önbecsülésünk komoly fórumáról van szó, amely tágítható, és jórészt önerőből is megvalósítható, ha lankadatlan türelemmel és kreativitással állunk hozzá.

Az Udvarhelyszék Népviseletben programjaiba a jövő évtől bevonnának minden kisrégiót - a Nagy-Küküllő mentét, a Nyikó mentét, a Havasalját, Keresztúrszékét, a Sóvidék/Firtosalját, a Homoród mentét és Erdővidéket -, és készek úgy tervezni, úgy gondolkodni, hogy megtalálják a módját a közös fellépésnek, a helyi ünnepek mellett az udvarhelyszéki találkozást, amelyen a viseletbe öltözöttek mellett jelen lehetnek majd a viseletek készítői, a népi mesterek, a népzeneészek és a helyi termelők egyaránt, hiszen az értékelmutatás mellett valós

piac is létrejöhetne. "Ha együtt gondolkodunk, akkor egyazon időben, minden kistérségben lennének helyi események, amelyek egy közös programon folytatódhatnának másnap, hogy ily módon is erősítsük Székelyudvarhely központi szerepét az egykori Udvarhelyszéken/Udvarhely vármegye területén. Ez az ötlet aztán akár át is vihető Csíkba, Gyergyóba, illetve más történelmi székekbe is."

Simó Márton

folytatás az 1. oldalról

Éberren várakozni, készülni az Úr jövetelére!

annyit jelent: **"most vagy soha!"** Az ember hajlamos holnapra, a jövő hétre halasztani a dolgokat. Aztán szomorúan tapasztaljuk, hogy sokszor nincs holnap, sem jövő hét, vagy év. Az elmúlt alkalom nem tért vissza sohasem, mulasztásunk helyrehozhatatlan. Talán környezetünkben is voltak emberek, akik csak egyetlen jó szót, csak egyetlen megbocsátó tekintetet vártak tőlünk - mind hiába, mert úgy gondoltuk, majd csak ráérünk arra még! Végtelenül sok időnk nincs, és itt az óra, hogy fölbredjünk álmunkból - ismételjük Szent Pál apostollal. Ezért, ha valaki jóságunkra és megbocsátó szavunkra vár, ne késlekedjünk, tegyünk jót még ma, mert holnap már késő lehet. Ha Isten szólít, hogy hozzuk rendbe lelkünket még ma, ne halogassuk azt holnapra, amikor már késő lehet. Imádkozni és a szentmisére járni ma kell elkezdni. Holnap talán tenném, de már nem tudom! Az Úr Szent Pál szavaival minket is sürget: **"Éljünk (hát) tisztességesen... ne evés-ivásban és részegeskedésben, ne kicsapongásban és tobzódásban, ne civakodásban és versengésben. Inkább öltözzétek magatokra Jézus Krisztust."** (Róm 13,13-14) Az advent: éberren várakozni, készülni az Úr jövetelére, jót tenni és megbocsátani, megszüntetni az igazságtalanságokat és a háborúkat, csillapítani mások nyomorát és örömet szerezni mindenkinek - ez igazi advent, Úr jövetel, találkozás Istennel.

Tódor Attila

György Emőke: Neszei a hűvös ősznek

Langyos szellő hűvösbe torkollik
 Ölelve kopár fák derekát
 Az éj sötétje jócskán kinyúlik
 Őrizvén az alvó nyár álmát
 Avarszönyeg takarja a talajt
 Hófehér krizantém, ami még hajt
 Barna falevél reszketve leहुll
 Megtaposva a földön fekszik
 Csendesen nyöszörögve válaszul
 Száraz, síró testen vad szökök
 Át, az örökzöld nem vet le ruhát
 Ő csak zöldell a mindenségen át
 Kövér fű rég nem nő a mezőkön
 Hideg dére ébrednek rétek
 Fagy nevet a gömbölyded felhőkön
 A minden szentek ideértek
 Várják, hogy a talajt megdermesszék
 Érkeznek a hideglelte esték
 A Napnak is az ereje fogytán
 Korongja már nem olyan tüzes
 Mókus les ki az odúja lyukán
 Sün orra is már kicsit deres
 Fázó kezek simulnak egymásba
 Összebújva ketten egy kabátba...

Az idő

Az idő a legérdekesebb dolgok egyike. Szubjektív és objektív egyszerre. Elmúlt és lesz.

A múltat felidézzük, kutatjuk, a jövőt tervezzük, megpróbáljuk megjósolni az elkövetkezőket.

Legrövidebb a jelenben. Mire megragadnánk, tovatűnik...

Ritka, mikor azt mondjuk, hogy "elég időm volt" - gyakoribb az a változat, hogy lustaságunkat, hanyaságunkat az idő hiányára fogjuk. Mindig több időre lenne szükségünk... Több időre, hogy kifejezzük érzéseinket, beszéljünk a barátainkkal, befejezzünk vagy elvégezzünk egy feladatot, ismerkedjünk, törődjünk másokkal, és figyeljünk másokra...

Szükséges, hogy megtaláljuk az arany középutat, az optimális egyensúlyt a kötelességeinkre szánt idő és a kedvtelésből végzett dolgokra fordított idő között. A kötelességet általában nem lehet halasztgatni, azok "időhöz kötöttek", megszabott intervallumon belül el kell végezni, be kell mutatni, le kell adni, valakinek el kell számolni róla. Ugyanakkor a kedvtelésből végzett feladat ad erőt és kitartást mindehhez. Ahhoz viszonyítva hajtjuk végre a "muszájt", hogy mennyi időt vesz igénybe a "szórakozás". Amikor valamit szívből csinál az ember, akkor az energiát ad neki és kedvet a létfontosságú dolgok elvégzéséhez. Erről az időtöltésről is - ami nincs naptári dátumhoz vagy órához kötve - számot kell majd adnunk valaki előtt.

Nem mindenki rendelkezik egyformán, ugyanannyi objektív idővel, viszont mi még ezt is felbontjuk szubjektív időre, ezért van az, hogy egy év alatt is lehet annyit tapasztalni és tanulni, mint más három vagy akár több év leforgása alatt.

"Most egy évig nem látjuk egymást, de mit számít egy év két ilyen hét után..." (a Kedves John című filmből)

Minden nap hallani a következők valamelyikét: "ne haragudj, nincs időm", "szorít az idő", "nem volt elég időm", "úgy eltelt az idő", "hasznosan töltsd az idődet", és még sok más ezekhez hasonlókkal találkozunk, vagy akár "modernizált", humoros változattal is: "időhiányban szenvedek".

Mindennek ellenére "gyógyító" hatása is van az időnek. Képes a múltban történt sérelmek elretusálására, a mély sebek begyógyítására - még ha a heg meg is marad. A jelen pillanat értékelése nehezen megy, viszont mikor később visszatekintünk, értéket és értelmet nyernek, jelentőssé válnak.

Az idő tehát a legfontosabb dolgok egyike, mert mindamellett, hogy általa hamar tovatűnik az ember élete, mégis lehetőséget ad csodálatos pillanatok megragadására, megélésére. Néha a kudarcaink helyrehozására, a hibáink, tévedéseink kijavítására is kapunk esélyt. Az idő néhány dolgot, eseményt megszépít, helyrehoz. Ha döntés előtt állunk, akkor időt kérünk, az segít mérlegelni, megfelelő elhatározásra jutni, mialatt visszatekintünk a múltba, és kutatjuk a választási lehetőségeink jövőbeni hatását.

Lázár Izabella

Milyen Lövétén élni vagy lövéteiként idegenből hazajönni?

Kérdezte: András Kinga

Amikor felkérést kaptam, hogy írjam le gondolataimat, érzéseimet, hogy milyen lövéteiként idegenből hazajönni, vagy úgy általában milyen lövéteinek lenni a nagyvilágban, gondolkodás nélkül igent mondtam. Már régóta motoszkál bennem egy érzés, amely az idő múlásával egyre csak erősebb, amit -azt hiszem- egyszerűen csak honvágnak szokás nevezni. Azt hiszem, hogy ez természetes érzés a szülőföld iránt, hiszen Gárdonyi Géza szavai is ezt igazolják: "A fecske nem ember, mégis visszavágyik a szülőföldjére. Ha nem vágyakozna, nem térne vissza. (...) Az ember is csak egy helyen van otthon, másutt mindenütt idegen." Ahogyan látom külső szemlélőként, idegenben élő lövéteiként szülőfalum fejlődését, ahogyan javul az infrastruktúrája, modernizálódik, azt gondolom, hogy egyre élhetőbbé válik. Elkészült és készülöben van sok fontos beruházás, a teljesség igénye nélkül pl. csatornázás, ivóvízhálózat, az utak aszfaltozása, napközi, óvoda, a megújult népiskola stb. Ezek mind élhetőbbé teszik a falut. Példaértékű az önkormányzat és a plébánia (az Egyház) együttműködése a falu fejlődése érdekében. Ahogyan én látom, ugyanilyen fontos az emberek egymáshoz való viszonyulása, ahogyan tudnak együtt örülni, sírni, együtt érezni, összefogni, ha kell, segíteni egymást a bajban. Itthon még a szomszédok naponta átszaladnak egymáshoz, hogy megkérdezzék, felkeltek-e, hogy vannak, egy reggeli kávéra, pár szóra. Ott van a kulturális élet, vannak még bállok korosztályból, szüreti, nagykorúsítási és még sorolhatnám, ezeknek mind hagyományörző és közösség egybekovácsoló hatása van. Jó látni itthon a katolikus hitet az emberekben, ahogy a Mennyei Atyánkhöz fordulnak kérdéseikkel, hálájukkal, gondolok itt arra, hogy a rendezvények nagytöbbsége hálaadó szentmisével kezdődik, gondolok a zsúfolásig megtelt templomra a szentmisékkor, kiváltképpen búcsúkor vagy az Egyház nagy ünnepein, ilyenkor be sem férünk a templomba. Lehetne folytatni a felsorolást a sok bolttal, válogatni lehet köztük, nagyon sok van, ami jó az embereknek. Meg kell említeni, hogy egyre több a fiatal, akik családot alapítanak, gyermekeket vállalnak, házat építenek vagy felújítanak, ez mind-mind azt jelenti, hogy Lövéte egyre élhetőbb. Legyen egy kis összehasonlítás: a magyarországi falu, ahol most élek, egy hasonló méretű falu, mint Lövéte. Itt csak szeretnénk, ha így működne együtt a falu vezetése és az egyház, itt döcögösebb, most már az útjaink se mondhatók jobbakká, nincsen ennyi boltunk, még bennük a választék sem nagyobb. Kevesebb a kulturális rendezvény, az emberek pedig nem ennyire barátságosak, olyan rohanó hitehagyottakká váltak, talán mert nagyrészüknél a pénz és a jólét lett az Istenük. Nincs idejük egymásra, túl sok mindent akarnak belezsúfolni egy napba, és mivel ez nem sikerül, így többnyire szomorkásak a nemsikerült érzés miatt. A Jóisten őrizze meg ettől Lövétét. Az intézmények környékén jobbák a parkolási lehetőségek. A parkolásról jut eszembe, ez egy olyan dolog, amiben Lövéte is kellene fejlődni, ami nem egyszerű a zsúfolt, szűk helyek miatt, de a fejlődéssel együtt jár a gépjárművek megnövekedett száma

is, és még ehhez hozzáadhatjuk alkalmanként a sok idegenből hazaérkező lövétei számát is. Összességében úgy vélem, hogy jó Lövétén élni, és tudom és érzem, jó hazamenni Lövéterre, feltöltekezni, a gyökerekből újra erőt meríteni és még a hitben is megerősödni. Szokta is mondani a feleségem, amikor Lövétéről visszajövünk (hazulról haza), hogy olyan volt, mint egy álom, egy beteljesedett álom, amit szeretnénk, ha minél tovább tartana.

Jakab Ödön: A mi harangjaink

Szegény az én falum, hol a bölcsőm rengett,
Nem igen találni annál szegényebbet,
De ha egyebekben el is van maradva:
Van is olyan két öreg gyönyörű harangja,
Hogy azt már akárhol
Megirigyelhetnék az én falucskámtól!
A ki még az én kis falumba' nem lakott,
Nem is tudja, hogy mik a szent vasárnapok!
Hiszen a vasárnap kedves másfelé is,
De nem olyan színes, nem olyan kedves mégis
Hiányzik hozzája
A mi két harangunk édes muzsikája.
Azok a harangok mihelyt megszólalnak,
Vége van ott minden hétköznapi bajnak,
Megerszépül a falu nyüzsgő, tarka néptől,
Virít a sok lánytól, bokkrétás legénytől,
S az utcáin végig
Rezeda-illatok fuvallata érzik.
Hát még aztán, mikor temetés van nálunk,
Azt tegyék meg másutt, a mit mi csinálunk!
Ha már a halottat sírni kell adni:
Adják úgy a sírnak, a hogy adjuk azt mi,
Olyan harangszóval,
Olyan édes-bússal, lágyan altatóval!
Oh az a két harang minden ott a népnek:
Éltető gyámola sok közös érzésnek,
Csüggedésben remény, vigasz a bánatban,
Riasztó hírnök, ha vész közelg váratlan;
Hogyne szeretnék hát
A jó Istennek ez áldott ajándékát!
Míg boldog gyermekkor mosolygott felettem,
Azt a két harangot én is beh szerettem!
Lágy zengésükön beh sokszor merengék el,
Beh sokat hintáztam karjuk kötelével.
Vagy néztem a távol
Kéklő hegyeket a torony ablakából!
S bár tőlük az élet immár rég elhajtott,
Régi szeretettel csüngök most is rajtok,
Most is csak azt vallom, most is úgy találom:
Több olyan két harang nincsen a világon,
Lehetnek nagyobbak,
De olyan szép hangjuk nem lehet azoknak!
Mehetek én a föld bármely szegletére,
Messze tartományok idegen helyére,
Nagy tengerek, bérczek zárhatják el tőlem
Az én kis falumat, az én szülőföldem:
Mégis minden ponton
Mindig hallom, mikor harangoznak otthon!
/ megjelent: Vasárnapi Ujság, 1905. január 1. (1. szám) /

Lógunk a neten Vagy inkább függünk tőle?

Azt, hogy mikor jelent meg életvitelszerűen a digitalizáció a mindennapjainkban, szinte már nem is tudjuk beazonosítani. Nem is emlékszünk, mikor nyitottuk meg legutóbb az egykor népszerű freemailünket, talán már a jelszó sincs meg a winchesterünkön. Annak ellenére, hogy hosszú éveig óvtam magam a mindenféle alkalmazásoktól, egy idő után kikerülhetetlen lett, hogy közösségi hálón és több olyan platformon jelen legyek, amely csak egy kattintásra kínálja az ismerősök gyors elérését, csekkolását, üzenetünk sikerességének nyugtázását.

Pedig az én generációm (jócskán felnőtt, maradjunk ennyiben??) gyerek- és fiatakorát egy olyan világban élte, ahol nyoma sem volt azoknak az eszközöknek, virtuális létnek, amelyek nélkül ma már sajnos én is küszködnék egy darabig, az tutti.

Az a tény, hogy némileg benőtt már a fejem lágya, és uralkodni tudok a mindenféle ösztönös viselkedésen, az remélhetőleg biztosíték arra, hogy én már nem leszek a különböző alkalmazások rabja. De ez már nem is az én világom, nem én vagyok a jelen és főleg nem a jövő.

Nagyjából az utóbbi két generáció (6-8 év) óta érzem, hogy valamit tenni kéne, egy kis Megállj!-t vagy bármi hasonlót kiokoskodni a gyerekeink védelmében. Temérdek szülővel való beszélgetés, magán vagy kiscsoportos, akár osztályszintű, juttatott el arra a következtetésre, hogy igenis a szülők többsége nem látja jónak a saját gyereke digitális függőségét. Azt viszont a legritkább esetben tapasztaltam, hogy radikálisan vagy akár kis lépésekben beavatkozott volna.

Nagyon sok olyan ismerősöm van, aki fennhangon hirdeti, hogy az ő lakásukban nincs televízió. Oké. Viszont rá kellett jönnöm arra, hogy a televízió csak a tévéműsorra korlátozódik, hisz ott lóg a falon a smart tv, ott tátong 3 íróasztalon, kanapén, ebédlőasztalon a laptop, táblagép, ott villognak, csilingelnek a családtagok okostelefonjai. Nincs tévé, amit szigorú szabályozások korlátoznak minden államban, de van széles sávú internet, a mindenhez való korlátlan hozzáférés lehetőségével? Hol itt a ráció? Nem nézhet mesét a tévében, de youtube-on már bekeresheti a kis kezével apa telefonján, közben reklámokat néz, netán olyan természetűeket, amelyekre egyáltalán nincs felkészülve? Naivan azt hisszük, hogy a digitális függőség akkor veszélyes, amikor már a kezéhez nőtt a kamasz gyerekeknek a telefon, amikor már csak sejtjük, hogy meghaladott minket a gyerekek ebben a témában. A dolgok gyökere viszont sokkal mélyebben van, sokkal korábban kezdődik.

Nagyon szeretné minden szülő, hogy a saját kis csemetéje legyen penge, tájékozott, okos, szép és főleg népszerű. Nyisson a világra, ne maradjon le

semmiről, nem akarjuk, hogy oldalról vagy hátulról kövesse a nyáját. Ennek viszont nem látja az árát: úgy nő fel a gyerek, hogy minden eseményét kipszolták a neten. Azt látja, hogy anya, apa nagyon sokat püföli a laptopot, netán a szabadidő legjavában azt látja, hogy a görgetéssel telnek órák, napok, hetek. Egy ideig megkapja anya telefonját napi fél órára egy kis játékra, aztán kikönyörög órát, kettőt - Majd holnap nem játszom, lécci, lécci! - és azon kapja magát a szülő, hogy vett neki egy kütyüt, helyette bejelentkezett ide-oda, vagy alábocsátotta az email címét, hogy kis palántája regisztrálhasson.

Nagyon sokszor eszembe jut, amikor egy ismerősömnél töltöttem pár órát, és az szinte elejétől a végéig úgy telt el, hogy tíz év körüli gyereke kitartóan rimáncodott, alkudozott a napi kütyüzés időpontjának előrehozataláért. Anya végül belement. És újra. És újra. Majd néha aggódva kérdezte, vajon mit lehetne tenni, hogy gyereke elfoglalja magát. Hát elfoglalta.

Mindenhez hozzá lehet szokni, a megfőtt béka szindróma az életünk része lett. És ha azt hisszük, hogy ezt rajtunk kívül munkálkodó erők generálják, nagyot tévedünk. Ha azt hisszük, hogy ki tudjuk védeni magunkat, akkor is rossz úton járunk.

Az élet nagyon kevés szegmenséhez vannak receptek: emberek vagyunk, sokban hasonlítunk, rengeteg dolgotban különbözünk. Mindannyian egyedi elvárásokkal, örökséggel, környezettel, genetikával vagyunk a világon. Ehhez képest próbáljuk meg nevelni gyerekeinket: legyünk ott, amikor csak mód adódik, hallgassuk meg számunkra kicsinyesnek tűnő dolgaikat. És figyeljünk. Őt. Főleg rá.

Mag Ottilia, tanító

Pénteken, november 18-án került sor a Rendhagyó osztályfőnöki óra második kiadására a Népházban. A **Lövétéről jöttem, mesterségem címere...** című program második meghívottja Dr. Mihály-Gergely Angella családorvos szakorvos volt, aki ősztől Csíkszeredában iskolaorvos. Egy jó hangulatú beszélgetésben esetelte a hivatása szépségeit, az oda vezető utat, végül pedig egy kis elsősegély gyorstalpalót is tartott az V-VIII. osztályosoknak. Ezúton is köszönjük neki, hogy elvállalta a részvételt!

Lövétei Szülők Egyesülete

DIÁKOLDAL**PITYÓKABÁL!****A Pityókabál gyerekszemmel**

Mivel már pár éve nem volt részünk ehhez hasonló rendezvényben, nagyon örvendtünk, amikor meghallottuk, hogy Pityókabál lesz a kultúrotthonban. Egész héten szervezkedtünk, tanakodtunk, készülődtünk. Miben is kellene, miben lehetne részt venni.

Így sor került versek írására, pityókafigurák készítésére. Külön örömet jelentett számunkra, hogy csodálatos, kellemes, hangulatos élő zene fogadott, és tovább is szórakoztatott.

Rengeteget táncoltunk, érdekes versenyekben próbáltuk ki magunkat.

Annyira jól telt, hogy már hazafele a jövő őszi hasonló bálra gondoltunk. Reméljük, mindenki, aki ott volt, hasonlóan emlégeti a 2022-es "Pityókabált".

Mihály Hanna, IV. osztály

Bögözben

Egy novemberi napon Béla bácsival énekversenyre mentünk Bögöz Béta nevű részére.

Én, Oli, Anita, Zsófi, a hetedik osztályból Bori, a nyolcadikból Csillu jött még. A Tanci is jött. Ott kaláccsal kínáltak minket. Aztán elkezdődött a népdaléneklés. Megvolt, hogy melyik osztály melyik dalt éneklé.

0.-I.-II. Nagyszalontai köszöntő

III.-IV. Elmegek, elmegek

V.-VI. Mikor legény voltam

VII.-VIII. Sugár magas, sugár magas

Aztán jött az ebéd. Pityókatokány volt. És itt a vége. Az eredményhirdetésen nem voltam ott, mert el kellett mennem. Közülünk Pál Borbála harmadik helyezést ért el.

Nagyon jó volt összességében!

András Zsófia, III. osztály

Pityókabál, pityókabál, jaj, de várom,
hadd lássam, hogy mit csinált sok barátom.
Helyszínek, állatok készülnek,
hogy emberek leshessék meg.

Azért jó a pityókabál,
mert csak bulizás, kajálás, mulatás.
A zenészek zenélnek vígan,
mi meg táncolunk dúsan.

A Góbék, ha késnek,
a végén még be se jönnek!
De nem félek, mert az csak vicces lenne,
hogy csak a kultúr előtt szerepelnek!

Majd kereshettek, mert itt vagyok,
de lehet, hogy a társaimnak pattogok.
Hát, ennyi volna, barátom,
mi hogy lesz, majd te látod!

Lázár Apor, IV. osztály

Népdalvetélkedő

Péntek reggel felöltöztetett mama lövétei népviseletbe, mert indultam Bögözbe népdalvetélkedőre.

Az iskolabuszszal mentünk.

Több lövétei tanulóval érkezünk Bögözbe. Elkísért Szilvia tanító néni és a zenetanár, Béla bácsi.

Az osztályból énekeltek: Anita, Olívia, Zsófi, Zsófia. Mindenki szépen énekelt, meg is tapsoltak. A végén ebédre pityókatokányt ettünk. Nagyon jól telt.

Kolozsi Anita, III. osztály

Fotó: András Szilvia

Anyakönyvi hírek - 2022. október

az anyakönyvi híreket a Polgármesteri Hivatal közli

Születések száma: -

Házasságkötések száma: 1

ANDRÁS VENCEL és SZIKSZAI EMŐKE-
ERZSÉBET

Őszinte részvétünket fejezzük ki az októberben elhunytak hozzátartozóinak:

SZIKSZAI ROZÁLIA (ANDRÁS), született 1931-ben,
Lövete, 399. szám

MÁRTON PÉTER, született 1957-ben, Lövete, 642.
szám

LÁZÁR ANNA (PÁL), született 1939-ben, Lövete, 908.
szám

EGYED IRÉN (MIHÁLY), született 1944-ben, Lövete,
644. szám

HIRDETÉS

Lövete Közbirtokosság közgyűlést tartott 2022. november 21-én, hétfőn de. 10 órai kezdettel a helyi Népházban, melyre a vezetőség tisztelettel várta a tagsági könyvével a közbirtokosság minden tagját a sikeres megtartás érdekében.

Napirendi pontok a következők voltak:

- 2023. évi költségvetés előterjesztése
- Különlélek

Mivel a közgyűlés nem volt határozatképes, így 2022. november 27-én (vasárnap) 12 órakor folytatódik ugyanott.

Vezetőség

Székely humor

Tudja, szomszédasszony, a férjem egy arany ember. Nem iszik, nem kártyázik ...

- Nem is dohányzik?

-Csak egy-egy jó ebéd után gyűjt rá, de ilyesmi legfennebb kétszer fordul elő egy évben ...

Eladó 2005-ös évjáratú, piros színű DACIA SOLENZA. Telefonszám: 0761017249.

Vásárolnék bármilyen lövétei szedetttes szőttess bármilyen színben: viselet és lakástextil egyaránt érdekel, akár szakadt, hiányos darab is, több egyforma darab szintén. Telefon: 0726-342608 (András Mónika)

Eladó Lövétén az 1145. szám alatt levő bennvaló 6 áras udvarral, 3 épülettel és 10 áras gyümölcsös-sel. Érdeklődni lehet a 0744693820-as telefonszámon.

Kopott, viseltes női székely lājbit **vásárolnék**. Telefon: 0751527729.

Régi arcok sárgult fényképeken

*Fazakas Péter és Lázár Teréz. 1930-as évek.
A képet Egyed Gábor küldte be.*

LÖVÉTEI KIÁLTÓ

Megjelenik havonta, kiadja a
LÖVÉTEI KIÁLTÓ EGYESÜLET

Főszerkesztő: Mihály János, tördelés és szerkesztés: András Kinga, korrektúra: Egyed Emilia

Munkatársak: András Mónika, András Tamás, Egyed Tünde,

Fazakas Ágnes, Györgylőrincz Ernő, Lázár Béla, Lázár László, Mag Otilia, Pál Erzsébet,

Péter Éva Erika, Szikszai Berta, Tódor Attila, Tódor Lóránd, Török Enikő

Támogatók: Lövete Község Helyi Tanácsa, Lövete Közbirtokossága, Lövetei Római Katolikus Plebánia,
Select Metleplast Kft., Nyko Kft.

A szerkesztőség elérhetősége:

Lövete Községi Könyvtár, tel.: 0784-298853, loveteikialto@freemail.hu